

Finansiel bistand på samhandelsområdet.

Bestemmelsen i lovens § 6 om finansiel bistand på samhandelsområdet blev indføjet som en nydannelse i den gældende lov med sigte på, at Danmark skulle kunne deltage i finansieringen af eventuelle internationale arrangementer, der måtte blive søgt gennemført som resultat af de drøftelser, der finder sted bl.a. i FN's handels- og udviklingskonferencer (UNCTAD). Som eksempler nævntes i bemærkningerne til lovforslaget støtte som led i internationale arrangementer til stabilisering af råvarepriserne, støtte til finansieringsordninger til afhjælpning af svigtende eksportindtægter for udviklingslande, støtte til fonde som skal fremme erhvervsudviklingen i udviklingslandene og støtte til eksportfremmende foranstaltninger for udviklingslandene.

De seneste års udvikling inden for hele det problemområde lovbestemmelsen omfatter gør det sandsynligt, at bestemmelsen vil få voksende betydning i de kommende år. Det må dog erindres, at bestemmelsen ifølge sin placering i loven kun omfatter arrangementer og støtteordninger, som er en del af den egentlige udviklingsbistand, dvs. arrangementer og støtteordninger, hvis finansiering internationalt medregnes til opfyldelse af FN's 0,7 pct. målsætning for de industrialiserede landes bistandsoverførsler.

Private kapitaloverførsler.

I henhold til de internationale aftaler herom medregnes de i loven indeholdte bestemmelser om støtte til private kapitaloverførsler til udviklingslandene (ydelse af eksportkreditgarantier og investeringsgarantier samt Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene) ikke ved opgørelsen af den statslige udviklingsbistand, f.eks. i tilknytning til 0,7 pct. målsætningen. De beløb, der bevilges til disse formål, indgår derfor ikke i de egentlige bistandsbevillinger. Disse statsstøttede ordninger er imidlertid betydningsfulde i Danmarks deltagelse i det internationale udviklingsamarbejde, og regeringen finder det derfor rigtigt at bevare bestemmelserne i loven.

Eksportkreditgarantiordningen i henhold til lovens § 7 har hidtil været administreret således, at reglerne for den almindelige eksportkreditordning har fundet anvendelse for så vidt de har været forenelige med bestemmelserne i lov om internationalt udviklingsamarbejde. Da der ved lov nr. 288 af 14. juni 1974 om ændring af lov om Danmarks Erhvervsfond er skabt hjemmel for, at garanti ydet til et pengeinstitut også kan omfatte beløb, der stilles til rådighed af udenlandske deltagere i et konsortium, hvori pengeinstituttet deltager, ønskes en tilsva-

rende hjemmel tilvejebragt for så vidt angår eksportkreditgarantierne under lov om internationalt udviklingsamarbejde.

Den i § 7, stk. 2, hjemlede adgang til at træffe aftale om afsætning af særskilte beløbsrammer — de såkaldte kreditlinier — indenfor hvilke de i stk. 1 nævnte eksportkreditgarantier kan ydes, har kun været anvendt i to tilfælde, dels over for Cuba, dels over for Brasilien. Ifølge sin ordlyd omfatter § 7, stk. 2, aftaler med udviklingslande, hvilket må antages også at omfatte aftaler med sammenslutninger, organisationer o.lign., hvoraf udviklingslande er medlemmer, som f.eks. udviklingsbanker.

Den i § 7, stk. 3, hjemlede ordning, hvorefter ministeren kan yde lån til importører og institutioner i udviklingslande som et supplement til de af danske firmaer ydede kreditter, foreslås ophævet. Bortset herfra medfører lovforslaget ikke ændringer af lovens bestemmelser om eksportkreditgarantier.

Det foreslås, at det i § 8 om investeringsgarantier præciseres i selve lovteksten, at de for garantierne betalte risikopræmier indgår i en garantifond til imødegåelse af tab. Herudover ændres der ikke i denne paragraf.

§ 9 om Industrialiseringsfonden for Udviklingslandene er siden lovens vedtagelse i 1971 blevet ændret to gange, dels ved lov nr. 546 af 19. december 1972 (Folketingstidende 1972-73: 299, 765; A 1521), dels ved lov nr. 168 af 29. marts 1974 (Folketingstidende 1973-74: 874, 1866; A 931). Ændringen i 1972 skete med henblik på Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber, idet den danske kaffeoldts tilpasning til fællestariffens værditoldsats nødvendiggjorde tilvejebringelsen af et nyt grundlag for fondens finansiering. Man bestemte derfor, at der til fonden — med virkning fra Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber — skulle overføres 70 pct. af provenuet af den afgift, der efter § 11 i lov om forskellige forbrugsafgifter opkræves af kaffe, kaffeekstrakter m.v.

Ændringen i 1974 ændrede ikke ved det gældende finansieringsgrundlag for fonden, men var en justering af størrelsen af kapitaltilførslerne til denne, idet man fandt, at fondens formue, renteindtægter og planlagte aktivitetsniveaue muliggjorde en nedsettelse af de årlige tilførsler fra 70 pct. til 35 pct. af provenuet af den omtalte kaffeafgift.

Ifølge nærværende lovforslag tænkes fondens finansieringsgrundlag ændret således, at fonden i stedet for at modtage en fast procentdel af det årlige provenu af forbrugsafgifterne på kaffe, kaffeekstrakter m.v., modtager et tilskud, hvis størrelse fastsættes på de årlige finanslove.

Industrialiseringsfondens aktiviteter har ikke